

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 15 ust. 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych) ⁽¹⁾ jest zgodny z art. 17 oraz art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, względnie z art. 1 Protokołu dodatkowego nr 1 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zwanego dalej „protokołem dodatkowym nr 1 do EKPC”)?

⁽¹⁾ Dz.U. L 95, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 15 czerwca 2011 r. — Staatssecretaris van Financiën przeciwko Gemeente Vlaardingen

(Sprawa C-299/11)

(2011/C 269/48)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca w postępowaniu kasacyjnym: Staatssecretaris van Financiën

Strona pozwana: Gemeente Vlaardingen

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni art. 5 ust. 7 zdanie wprowadzające i lit. a) Szóstej Dyrektywy ⁽¹⁾ w związku z art. 5 ust. 5 oraz art. 11 część A zdanie wprowadzające ust. 1 i lit. b) tej dyrektywy należy dokonywać w ten sposób, że państwo członkowskie, w przypadku użycia przez podatnika nieruchomości do przeprowadzenia transakcji zwolnionych z podatku VAT, może dokonać poboru tego podatku, gdy:

- ta nieruchomość składa się obiektu (budowlanego) wzniesionego na własnej działce gruntu podatnika na jego zlecenie i za wynagrodzeniem przez stronę trzecią i
- ta działka gruntu była poprzednio używana przez podatnika do (tych samych) związanych ze działalnością jego przedsiębiorstwa celów, przy czym transakcje te stanowiły przedmiot zwolnienia z podatku VAT, a podatnik nie skorzystał jeszcze z żadnego odliczenia podatku VAT w odniesieniu do tej działki gruntu,

co skutkuje tym, że ta działka gruntu (jej wartość) zostaje uwzględniona dla celów poboru podatku VAT?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliconą podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 13 kwietnia 2011 r. w sprawie T-202/09 Deichmann SE przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 20 czerwca 2011 r. przez Deichmann SE

(Sprawa C-307/11 P)

(2011/C 269/49)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Deichmann SE (przedstawiciel: adwokat O. Rauscher)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- Wnoszący odwołanie wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej wydanego w dniu 13 kwietnia 2011 r. w sprawie T-202/09;
- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 3 kwietnia 2009 r. w sprawie R 224/2007-4;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie jest skierowane przeciwko wyrokowi Sądu, oddalającemu skargę wnoszącego odwołanie o stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 3 kwietnia 2009 r., odrzucającej zgłoszenie graficznego znaku towarowego, przedstawiającego wygięty pasek z przerywanymi liniami przy brzegach. Zgłaszający zabiegał o ochronę znaku dla towarów z klas 10 („obuwie ortopedyczne”) i 25 („obuwie”) porozumienia nicejskiego dotyczącego klasyfikacji towarów i usług.

Wnoszący odwołanie twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 7 ust. 1 lit. b) i art. 74 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 207/2009”).

Wnoszący odwołanie uważa, że u podstawy jej wydania leży błędne założenie, że sama możliwość, względnie prawdopodobieństwo używania tego znaku w sposób pozbawiający go charakteru odróżniającego są wystarczające dla zakwestionowania charakteru odróżniającego znaku towarowego w całości. W rzeczywistości podstawa odmowy rejestracji dotycząca braku odróżniającego charakteru nie ma zastosowania jednak już wtedy, gdy istnieje możliwość używania go w sposób nie pozbawiający go charakteru odróżniającego, która nie jest mało prawdopodobna. W przekonaniu wnoszącego odwołanie wynika to z porównania art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 z brzmieniem art. 7 ust. 1 lit. c) tego rozporządzenia i stanowi ostatnio potwierdzoną zasadę orzecznictwa niemieckich Bundesgerichtshof i Bundespatentgericht.

Wnoszący odwołanie argumentuje, że w przypadku obuwia (ortopedycznego) oznaczenie jest uważane za wskazanie pochodzenia między innymi wtedy, gdy — co w przypadku oznaczeń obuwia jest w zwyczaju — zostaje ono umieszczone w tylnej części środkowego obszaru podeszwy, na etykiecie lub na kartonie od butów. W świetle tej nasuwającej się możliwości wykorzystania przyjęcie przez Sąd założenia, że znak, o którego ochronę ubiega się wnoszący odwołanie, składa się z przedstawienia części towaru, nie jest słuszne.

Ponadto Sąd zaniechał ustosunkowania się do przedstawionej przez wnoszącego odwołanie powszechnie znanej praktyki oznaczania towarów w dziedzinie obuwia sportowego i obuwia na czas wolny, mimo iż na podstawie zasady skodyfikowanej w art. 74 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 207/2009 miał taki obowiązek.

W końcu wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd nie może zane-gować charakteru odróżniającego przedmiotowego znaku towarowego w oparciu o uzasadnienie, iż to do wnoszącego odwołanie należało wykazanie, za pomocą konkretnych i ugruntowanych informacji, że zgłoszony znak towarowy ma charakter odróżniający.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 13 kwietnia 2011 r. w sprawie T-523/09 Smart Technologies ULC przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 20 czerwca 2011 r. przez Smart Technologies ULC

(Sprawa C-311/11 P)

(2011/C 269/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Smart Technologies ULC (przedstawiciele: M. Edenborough QC, T. Elias, barrister, R. Harrison, solicitor)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku z dnia 13 kwietnia 2011 r. w sprawie T-523/09 Smart Technologies przeciwko OHIM (WIR MACHEN DAS BESONDERE EINFACH);
- zmiana decyzji Izby Odwoławczej OHIM z dnia 29 września 2009 r. w celu stwierdzenia, że zgłoszony znak towarowy posiada wystarczająco odróżniający charakter, tak że żaden sprzeciw wobec jego rejestracji nie może zostać wniesiony na podstawie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- posiłkowo, stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 29 września 2009 r.;
- obciążenie OHIM kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie w postępowaniu odwoławczym i postępowaniach przed Sądem oraz Izłą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie kwestionuje wyrok Sądu na następujących podstawach:

- Sąd nie dokonał oceny charakteru odróżniającego zgłoszonego przez wnoszącą odwołanie znaku towarowego w

sposób autonomiczny, lecz w odniesieniu do tego, czy znak ten jest czy nie jest „zwykłym” sloganem reklamowym. Wnosząca odwołanie twierdzi, że jest to niesłuszne pod względem prawnym, a poprawne podejście polega na ocenie charakteru odróżniającego w odniesieniu do właściwych towarów i usług oraz w odniesieniu do właściwego kręgu odbiorców. Stwierdzenie braku charakteru odróżniającego zgłoszonego znaku towarowego ze względu na to, że znak ten jest zwykłym sloganem reklamowym stanowi zastosowanie błędnego kryterium, jak wynika to z utrwalonego orzecznictwa;

- Sąd naruszył prawo, uznając, że trudniej jest stwierdzić charakter odróżniający w odniesieniu do sloganu reklamowego niż w odniesieniu do innego rodzaju słownego znaku towarowego;
- Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że jest uprawniony do przyjęcia za fakt notoryjny okoliczności, która wymaga wykazania za pomocą dowodów, tj. że konsumenci nie przypisują zapewnieniom reklamowym wartości znaku towarowego;
- wreszcie, wnosząca odwołanie twierdzi, że wystarczy, by znak towarowy wykazywał minimalny charakter odróżniający, aby nie miała zastosowania podstawa odmowy określona w art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 ⁽¹⁾ w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Breda (Niderlandy) w dniu 27 czerwca 2011 r. — Van de Ven i Van de Ven-Janssen przeciwko Koninklijke Luchtvaart Maatschappij

(Sprawa C-315/11)

(2011/C 269/51)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank Breda

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: A. T. G. M. Van de Ven

M. A. H. T. Van de Ven-Janssen

Strona pozwana: Koninklijke Luchtvaart Maatschappij

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy, biorąc pod uwagę okoliczność, że zgodnie z art. 29 zdanie pierwsze Konwencji w sprawie ujednoczenia niektórych zasad dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego (Konwencji montrealskiej) ⁽¹⁾ powództwo odszkodowawcze na podstawie umowy, ex delicto, bądź na innej podstawie prawnej może być wytoczone wyłącznie z zastrzeżeniem warunków i granic odpowiedzialności określonych w tej konwencji, prawo do odszkodowania w rozumieniu art. 7 rozporządzenia nr 261/2004 ⁽²⁾ w przypadku opóźnienia lotu jest zgodne z art. 29 ostatnie zdanie tej konwencji?